"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟଦାତା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ଆସିଯିବ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା, ନିନ୍ଦା କରିବା ଏ ସବୁ ଆସୁରୀ ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବାବାଙ୍କର ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିବିଡ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ତାହାର ପ୍ରତୀକ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ସବୁ ମିଠା-ମିଠା ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି, ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେବା ହିଁ ତାଙ୍କର ନିବିଡ ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷା ହେଉଛି-ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ଶ୍ରୀମତ ବିରୁଦ୍ଧ କୌଣସି ଓଲଟା-ସୋଲଟା କାମ କର ନାହିଁ (୨) ତୁମେମାନେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ, ତେଣୁ କେବେ ବି ଆଇନକୁ ହାତକୁ ନିଅ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅ ନାହିଁ । ତୁମେ ନିଜ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହର କର, ପଥର ନୁହେଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହାଙ୍କୁ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ) ତ ତୁମେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ଏହି କୁଳର ଥିଲ । ତେବେ କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି, ତେଣୁ ଘଡି-ଘଡି ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏମାନଙ୍କର ମହିମାକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ପକେଟ୍‌ରେ ରଖିଲେ ହିଁ ଖୁସି ରହିବ । ତୁମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ ରହିଛି, ତାହା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କୁହାଯାଏ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ବୁଝିପାରିବ କି, ଆମେ ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଦରକାର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ମଧ୍ୟାଜୀଭବ, ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖ ଏବଂ ମନେ ପକାଅ । ଏଭଳି ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା - ଜଣେ ଲୋକ ଭାବିଲା ମୁଁ ଏକ ମଇଁଷି ଅଟେ, ତେଣୁ ସେ ନିଜକୁ ମଇଁଷି ଭଳି ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ଆମର ଏମ୍ ଅବଜେକ୍ଟ ଅଟେ । ଆମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । କିପରି ହେବ? ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ - ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛୁ? ଏକଥା ତ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଏ କଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କି ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟା ତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଘର ଗୃହସ୍ଥର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ଯଦି ଏମାନଙ୍କୁ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ) ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବେ । ଆମକୁ ଏପରି ହେବାକୁ ହେବ । ଏହି ଧୁନ୍ ସାରା ଦିନ ଲାଗି ରହୁ । ତେବେ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କେବେହେଲେ କର ନାହିଁ । ଇଏ ଏମିତି, ସିଏ ସେମିତି... ଯିଏ ଏପରି କଥାରେ ଲାଗି ରହନ୍ତି ସେମାନେ କେବେ ହେଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସେହିପରି ହିଁ ରହିଯିବେ । ତୁମକୁ କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଯାଉଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ଏହିପରି ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ଏହି ଚିତ୍ର କେତେ ଆକ୍ୟୁରେଟ୍ (ସଠିକ୍) ଅଟେ । ଏମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବାବା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବେ । ଦିନ ସାରା ଅନ୍ୟ କଥା ବଦଳରେ ଏହିସବୁ କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଚାଲ । ସେ ଏପରି, ଏମିତି.... କାହାର ନିନ୍ଦା କରିବା - ଏହାକୁ ବି ଦ୍□ିଧା କୁହାଯାଏ । ତୁମକୁ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଦୈବୀ ବୁଦ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା, ଗ୍ଲାନି କରିବା, ଚଞ୍ଚଳତା କରିବା - ଏହିଭଳି ସ୍□ଭାବ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହିଭଳି ସ୍□ଭାବରେ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ରହିଲ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ମିଠା ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ନେହ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଓଲଟା-ସିଧା କାମ ବିନା ଶ୍ରୀମତର କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବା ଧ୍ୟାନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଡାଇରେକ୍ସନ୍ (ଆଦେଶ) ଦେଉଛନ୍ତି, କେବଳ ଭୋଗ ଲଗାଇ ଚାଲିଆସ । ବାବା ଏ କଥା ତ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଅ, ରାସ-ବିଳାସ ଆଦି କର । ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହେଲା । ମାୟାର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପତିତ କରିଦେବା । ବେନିୟମ ଚଳଣି ଦ୍□ାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ଏମିତି ବି ହୋଇପାରେ ତୁମକୁ ପୁଣି ବହୁତ କଡା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯଦି ନିଜକୁ ନ ସମ୍ଭାଳିବ ତ! ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସେ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବେହଦର ହିସାବ-କିତାବ ରହିଥାଏ । ରାବଣର ଜେଲ୍‌ରେ କେତେ ବର୍ଷ ହେବ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଆସିଛ । ଏହି ଦୁନିଆରେ କେତେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁ କଥା ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମନରୁ ସବୁ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ ବାହାର କରିଦିଅ । ବିକାରୀ କିଏ କରୁଛି? ମାୟାର ଭୂତ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମର ଏମ୍ ଅବଜେକ୍ଟ । ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ତୁମକୁ ଏହି ବର୍ସା ମିଳିବ । ତେଣୁ ଏହି ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଭିତରୁ ସବୁ ଖରାପ ଜିନିଷ (କାଦୁଅ) ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ମାତ୍ର ମାୟାର ପରାକାଷ୍ଠା ମଧ୍ୟ ବହୁତ । ଏହାକୁ ଉଡେଇ ଚାଲ । ଯେତେ ପାରିବ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ । ଏବେ ତ ନିରନ୍ତର ଯୋଗ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ନିରନ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିବ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଯଦି ଭିତରେ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□, ଖରାପ ଚିନ୍ତାଧାରା ରହିଥିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳିବ ନାହିଁ । ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ହିଁ ହାରିଯାଇଥା'ନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲେ, ଖରାପ କାମ କରି ହାରି ଯାଅ ନାହିଁ । ପରସ୍ପରକୁ ନିନ୍ଦା ଆଦି କରି କରି ତୁମର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି ତେଣୁ ଖରାପ କର୍ମ ବା ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମାୟା ତଣ୍ଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗିଳି ପକାଇଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ପାରୁ ନାହଁ । ନିଜେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବହୁତ ଭଲରେ ଚାଲିଛୁ କିନ୍ତୁ ତାହା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମନ, ବଚନ ଓ କର୍ମରେ ମୁଖରୁ କେବଳ ରତ୍ନ ହିଁ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ । ଖରାପ କଥା କହିବା ପଥର ସମାନ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପଥରରୁ ପାରସ ହେଉଛ, ତେଣୁ ମୁଖରୁ କେବେ ପଥର ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର ଅଧିକାର ବାବାଙ୍କର ଅଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଭାଇ-ଭାଇଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରିବ । ଟୀଚରଙ୍କର କାମ ହେଉଛି ଶିକ୍ଷା ଦେବା । ସେ କିଛି ବି କହିପାରିବେ । ତୁମେ କେବେ ବି ନିୟମକୁ ହାତକୁ ନେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ ନା । ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ବାବା ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି - ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ଏବେ ଖୋଲିଛି । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ବିଗିଡିଯିବ, ପୁଣି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିଲେ ପ୍ରଥମତଃ ଦଣ୍ଡ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏହା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଓ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତରର ଖେଳ ଅଟେ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର - ବାବା ଆମର ଟିଚର ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା କୁହାଯାଏ ନା । ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଏହି ମେଳା ହୁଏ, ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ଯେତେ ବର୍ସା ନେଇପାରିବ, ନେଇଯାଅ ନହେଲେ ବହୁତ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ, କାନ୍ଦିବାକୁ ପଡିବ । ଶେଷରେ ସବୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯିବ । ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଟ୍ରାନ୍ସଫର (ବଦଳି) ହେଲେ ପଛରେ ବସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ହୁଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏଠାରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ପୁଣି ଯାଇ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରିନ୍ସ କଲେଜରେ ଭାଷା ଶିଖିବୁ । ସେଠାକାର ଭାଷା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢିବାକୁ ପଡିଥାଏ କାରଣ ତାହା ହେଲା ମାତୃଭାଷା । ବହୁତଙ୍କ ଠାରେ ପୁରା ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ତେଣୁ ରେଗୁଲାର ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଥରେ ଦୁଇଥର ମିସ୍ କଲେ ପୁଣି ମିସ୍ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ପଡିଯାଏ । ମାୟାର ଚେଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସାଙ୍ଗ ହେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି, ବାକି ସବୁ ମାୟାର ଚେଲା । ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଛ ତେଣୁ ମାୟା ସହନ କରିପାରୁ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚଳିବାକୁ ହେବ । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ହଂସ ଏବଂ ବଗୁଲା ଅଛନ୍ତି ନା । ବାବା ରାତ୍ରି କ୍ଲାସରେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଦିନସାରା କାହାର ନା କାହାର ନିନ୍ଦା କରିବା, ପରଚିନ୍ତନ କରିବା, ଏହାକୁ କୌଣସି ଦୈବୀଗୁଣ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ଏପରି କର୍ମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ ତଥାପି ବି ନିନ୍ଦା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ନିନ୍ଦା ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର କରି ଆସିଛ । ଭିତରେ ବହୁତ ସଂଶୟ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଜ ମନ ଭିତରର ଯୁଦ୍ଧ । ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ନିଜର ହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି କରିବା ଦ୍□ାରା ଅନେକଙ୍କର କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ଅମୁକ ଏପରି, ଏଥିରେ ତୁମର କ'ଣ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସହାୟକ କେବଳ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ତ ବଡ ବିକାରୀ କରି ଦେଇଛି । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଗ୍ଲାନି କରିବା, ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ଭୂତ । ଏହା ତ ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ଏବେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ । ତେବେ ଏ ସବୁ ବହୁତ ବଡ ଦୁର୍ଗୁଣ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଜିଠାରୁ ନିଜର କାନ ଧରିବା ଦରକାର - କେବେହେଲେ ଆଉ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବି ନାହିଁ । କିଛି ବି ଯଦି ଦେଖୁଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଦରକାର । ତୁମର କ'ଣ ଯାଉଛି! ତୁମେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ନିନ୍ଦା କାହିଁକି କରୁଛ । ବାବା ତ ସବୁ କିଛି ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ନା । ବାବା ତ କାନ ଏବଂ ଆଖିର ଲୋନ୍ ନେଇଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ତ ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଚଳଣି, ବାତାବରଣ ତ କାହା କାହାର ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଯାହାଙ୍କର ବାପା ନ ଥାଏ ତାଙ୍କୁ ଛୋରା (ଅନାଥ) କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ବି ଜାଣି ନ ଥା'ନ୍ତି, ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଇ ନ ଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସୁଧୁରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି ବିଗିଡି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ପଦ ହିଁ ହରାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ଅନାଥ ଅଟନ୍ତି । ମା-ବାପାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ତ୍□ମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା... ବନ୍ଧୁ ଆଦି ବି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଆଦି ପିତା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତ ମାତା ପୁଣି କେଉଁଠୁ ଆସିବେ, ଏତିକି ବି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ମାୟା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏକଦମ୍ ପଲଟାଇ ଦେଇଥାଏ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ନ ମାନିବା କାରଣରୁ ଦଣ୍ଡର ଭାଗୀଦାର ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଟିକିଏ ବି ସଦ୍‌ଗତି ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତ କହିଥା'ନ୍ତି ଏହାଙ୍କର କିପରି ଦୁର୍ଗତି ହେବ । ଇଏ ତ ଟାଙ୍ଗଙ୍ଗର, ଅରଖ ଫୁଲ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାକୁ କେହି ବି ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସୁଧୁରିବା ଦରକାର ନା । ନ ହେଲେ ପଦଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବେ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାଇଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କିଛି ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିପାରିବେ । ସମର୍ପଣ ହେବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବଡ ବଡ ଲୋକମାନେ ସମର୍ପଣ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମର୍ପଣ ହେବାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ବହୁତ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି କିଛି ବି ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ହିଁ ଆମର ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି । ଏମିତି ମୁଖରେ କହି ଦିଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ସେହିଭଳି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମିଛ କହିଦିଅନ୍ତି । ସମର୍ପଣ ହେବା ପରେ ତ ନିଜର ମୋହ ତୁଟେଇ ଦେବା ଦରକାର । ଏବେ ତ ଶେଷ ସମୟ, ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦିରୁ ମଧ୍ୟ ମୋହ ତୁଟିଯିବା ଦରକାର - ଏଭଳି ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନିଜର କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ପୋଷ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଇଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ପୁରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ

ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରୁଛୁ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ରାଜପରିବାରରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ପଦ କେତେ ରହିଛି । କେତେ ଦାସ ଦାସୀ ରହିବେ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ହୁକୁମ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଦାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କ୍ରମାନୁସାରେ ଥା'ନ୍ତି । ରାଜପରିବାରକୁ ବାହାରୁ ଦାସ-ଦାସୀ ତ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ ନା । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ହେବେ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପିଲା ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କଠାରେ ପାଇ-ପଇସାକର ମଧ୍ୟ ଅକଲ ନାହିଁ ।

ବାବା ଏମିତି ତ କହୁନାହାଁନ୍ତି କି ମମ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ବା ମୋ ରଥକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଦେହର ସର୍ବ ବନ୍ଧନକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରୀତି ରଖିବାର ଅଛି ତ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ରଖ, ତେବେ ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ମୋହଜିତ୍ ରାଜାଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ତେବେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ହିଁ ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହେବେ । ସ୍ତ୍ରୀ ତ ହାଫ୍ ପାର୍ଟନର, କିନ୍ତୁ ପିଲା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ସେହି ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ, ବାବାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ କରିବ ତ ସିଏ ସବୁକିଛି ତୁମକୁ ଦେଇଦେବେ । ଏଥିରେ ନେବା-ଦେବାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା । ଯଦିଓ ତୁମେ ଶୁଣୁଛ ପୁଣି ପରଦିନ ସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଯଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ, ତେବେ ତ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ, ମୁଖ ଦ୍□ାରା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଥାଅ । ଏମ୍ ଅବଜେକ୍ଟ ଶୁଣାଇଚାଲ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଶାଳ ସେମାନେ ସଙ୍ଗେ-ସଙ୍ଗେ ବୁଝିଯିବେ । ଶେଷ ସମୟରେ ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ କାମରେ ଆସିବ । ଏଥିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ଭରି ରହିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଓ ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ସଂପର୍କ ଅଛି? ଏହା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବେ । ବେଗର ଟୁ ପ୍ରିନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବେ ନା । ବେଗରରୁ କିଙ୍ଗ୍ (ରାଜା) କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ରାଜକୁମାର ହେବା ପରେ ହିଁ ରାଜା ହୁଅନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ମାୟା କାହାକୁ କାହାକୁ ଧରିନିଏ ପୁଣି କାହାର ନିନ୍ଦା କରିବା, ଗ୍ଳାନି କରିବା - ଏହା ତ ବହୁତଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ । ଆଉ ତ କିଛି କାମ ହିଁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ମନେ ପକାଇବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରିବାର ଧନ୍ଦା ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ପାଠ । ବାବାଙ୍କର ପାଠ ତ ବିଲ୍କୁଲ୍ ସିଧା । ଶେଷରେ ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହେବେ, କହିବେ କି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଏହି ବି.କେ.ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି । କୁମାର-କୁମାରୀ ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଖରାପ ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତଙ୍କୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ଭାବନା ଆସିଯାଉଛି, ପୁଣି ଏହାର ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କଡା ମିଳିଥାଏ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମର କୌଣସି ଚଳଣି ଖରାପ ଜଣାପଡିବ, ତେବେ ଏଠାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥାଏ, କାରଣ ତୁମେ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଠକୁଛ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଅବସ୍ଥା ପୁରା ତଳକୁ ଖସିଯାଇଥାଏ । ଅବସ୍ଥା ତଳକୁ ଖସିଯିବା ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବା ଅଟେ । ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲି ନିଜର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦିଅନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଡାଇରେକ୍ସନ୍ରେ ନ ଚାଲିଲେ ଆହୁରି ଭୂତମାନଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ତ ବେଳେ-ବେଳେ ବିଚାର ଆସିଥାଏ, ବହୁତ କଡା ଦଣ୍ଡ ଏବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ନ ଯାଉ । ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ନା । କୌଣସି କଡା କଷ୍ଟ ନ ମିଳିଯାଉ । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ତଳକୁ ଖସିଯାଆନ୍ତି ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୋଗ କରନ୍ତି । ବାବା ତ ସବୁକିଛି ଈଶାରାରେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜର ଭାଗ୍ୟରେ ପୁର୍ଣ୍ଣଛେଦ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏବେ ଭୁଲ୍ କରିବାର ସମୟ ନୁହେଁ, ନିଜକୁ ସୁଧାରି ନିଅ । ଶେଷ ସମୟ ଆସିବାରେ ଆଉ ବେଶୀ ଡେରି ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କୌଣସି ଅମର୍ଯ୍ୟାଦା ବା ଶ୍ରୀମତ ବିରୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜକୁ ନିଜେ ହିଁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଚରିତ୍ରହୀନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯଦି ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟ ତେବେ ପୁରା-ପୁରା ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁଥିରୁ ନିଜର ମମତ୍□ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କାହାର ନିନ୍ଦା ବା ପରଚିନ୍ତନ କରିବାର ନାହିଁ । ବିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଭ୍ରଷ୍ଟ ବିଚାରଠାରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତିର ସ୍□ୀଚ୍ ଅନ୍ କରି ବ୍ୟର୍ଥର ଅନ୍ଧକାରକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତା ହୁଅ ।

ଯେପରି ସ୍ଥୁଳ ଲାଇଟ୍ର ସ୍□ୀଚ୍ ଅନ୍ କରିବା ମାତ୍ରେ ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି, ସେହିପରି ଯଦି ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତିର ସ୍□ୀଚ୍କୁ ଅନ୍ କରି ଦେବ ତେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଯାହା ଦ୍□ାରା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ମେହନତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସ୍ଥିତି ସମର୍ଥ ହେବା ଦ୍□ାରା

ମହାଦାନୀ - ବରଦାନୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ଦାତାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସମର୍ଥ । ସମର୍ଥ ଆତ୍ମା ହିଁ ଦାନ କରିପାରିବ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ସମର୍ଥ ଅଛି ସେଠାରେ ବ୍ୟର୍ଥ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତା ମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସତ୍ୟତା ଆଧାରରେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***